

Thomas És Peter Molnar Az Állatkertben

1940-ben az Állatkertben én és az öcsém, Péter. Anyám vitt minket az Állatkertbe, nagyon gyakran jártunk oda. Még most is emlékszem a kakaó ízére. Kigyermekekkoromból nem sokra emlékszem, csak arra, hogy meleg és szerető környezetben éltem. Emlékszem, kiskoromban anyám látogatóba vitt különböző rokonokhoz, akik nagy húhót csaptak körülöttem, amit eléggé untam. Mindenesetre az biztosan látszott, hogy szeretnek. A kedvenc időtöltésem az volt, amikor levittek a két bolt egyikébe vagy a raktárba, ami a lakásunkhoz közel volt. A gyerekkoromról csak jó emlékeim vannak, hála istennek, csak jót tudok mondani. Szoros családi kör volt, mindenki nagyon szerette egymást. Nem mondom, hogy soha nem volt hangos szó, mert az biztos volt. Biztonságos körülmények között nőttem föl. Megvolt a biztonságom. Mindig mindenünk megvolt. Nem mondom, hogy fényűzés volt, de a világon mindenünk megvolt. Ennivalóból mindig csak a legjobb és bőségesen. És nagyon szoros családi kapcsolat volt, nem csak a szűk család, hanem a nagynénikkel, nagybácsikkal, nagyszülőkkel. Gyerekkoromban rengeteg ajándékot kaptam. A születésnapomra, de úgy is, hogy nem volt semmi alkalom. Mindenem volt. Volt Märklinem, kisvasutam, rengeteg ólomkatonám, aztán, amit nagyon szerettem, ilyen kirakós puzzle, nem tudom, magyarul hogy mondják. Nem kockák voltak, hanem ugyanolyan volt, mint most, ilyen amőba alakú. Aztán rengeteg könyvet kaptam. Kisebb koromban ilyen kemény kihajthatóságokat, amikből nagyon jó házakat meg várakat építettem. De elég zárkózott gyerek voltam.